

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter confessio valida sit, & repetenda. 12

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

mediocrem diuitiarum copiam. Sic Innocent. & Hostienf. in cap. Omnis verusque sexus. De pœnitenti. & remissionib. Viguerius in sum. cap. 16. §. 4. n. 17. Nauarr. aliis relatis in cap. Consideret. de pœnitenti. dist. 5. num. 98. & in summ. capit. 7. num. 3. Armilla verbo Circumstantia. num. 11. Layman. ex parte libr. 5. sum. tract. 6. c. 8. num. 12. conc. 2. Sed in hac re supponendum est cum Suar. ubi supra. & disp. 34. sect. 2. in princ. & n. 13. Valq. quest. 91. artic. 2. dub. 3. num. 1. Nauarr. cap. 7. num. 5. Henriq. libr. 5. cap. 9. Petrus Nauarr. libr. 2. de vestitur. cap. 4. n. 263. Laymann. libr. 5. sum. tract. 6. c. 8. n. 12. te absque graui difficultate non posse alium Confessarium adire, cui peccati socius ignotus sit, neque posse aliquantulum confessionem differre, ex cuius dilatione spes manifestare posse peccatum absque complicitate infamatione. Deinde supponendum est, ex manifestatione peccati complicitis nullum aliud damnum sequi, præter prauum complicitis conceptum apud Confessarium: nam si prudenter timeres Confessarium inde sumpturum occasiorem complicitis malè tractandi, vel infamandi, aliudve graue damnum inferendi, certum est, vt ex supradictis constat, te debere illius peccatum celare, & solum manifestare posse, & debere quicquid necessarium fuerit ad prædictum damnum euitandum. His positis.

7. Verius est, te posse & debere integram confessionem facere tametsi complicitis fama grauius apud Confessarium lædatur. Sic S. Thom. in 4. dist. 16. quest. 3. art. 2. qq. 5. Paludan. dist. 17. quest. 2. Caier. verbo. Confessio, condit. 3. Valq. quest. 91. artic. 2. dub. 3. num. 13. Suar. disput. 34. sect. 2. num. 13. Egid. de Coninch. dispus. 7. dub. 9. num. 89. Layman. ex parte loco citato. Petr. Nauarr. l. 2. c. 4. n. 275. & alij plures apud ipsos. Moueor primò: quia hæc fama, & bonæ opinionis amissio ex ipsa confessione integrè illi sacerdoti facta necessariò oritur, sicuti oritur propria fama, & æstimationis amissio ex eiusdem peccati manifestatione. At ob huiusmodi damnum proprium euitandum, quia confessioni est intrinsecum, nequis peccatum proprium celare: ergo nec celare potes ob damnum alienum vitandum. Tum quia huic damno socius criminis, cum peccatum commisit, se subiicit. Tum quia ad propriam famam tuendam strictius ius habes, quam ad tuendam alienam. At non obstante illo strictiore iure, obligatis peccatum proprium manifestare. Ergo obligati debes, tametsi alienum manifestetur. Secundò manifestare peccatum alterius non est intrinsecè malum; sed solum quando absque rationabili causa fit, sicuti notauit D. Thom. 2. 2. q. 73. artic. 2. & videtur decidi c. Hoc videtur. 2. 2. q. 5. & constat ex his quæ Deo dante dicemus tract. de vest. ubi gratia impediendi damni alteri impendens, & accipiendi consilij, vel auxilij, licet peccatum alterius aperire: sed in præsentis casu datur rationabilis causa, vt complicitis peccatum manifestetur. Ergo licita est manifestatio. Minorem probò: nam huius Sacramenti institutio est, vt quilibet sua peccata integrè iudicio confessionis subiciat: quam institutionem seruare, maioris considerationis esse videtur, quam fama proximi apud Confessarium. Deinde si propter consilium accipiendum licitum est pœnitenti, quando illo indiget, complicitis peccatum manifestare, vt multis relatis docet Valq. dicta questione 91. art. 2. dub. 3. num. 25. & 27. à fortiori licebit ob seruandam integritatem confessionis, & puritatem suæ institutionis: præcipue, cum plures utilitates ex tali manifestatione pœnitenti proueniant. Præter fructus sacramenti augetur ob humilitatem, & pydorem ex peccati manifestatione conceptum, iuuatur pœnitentis iterum reuincitur, liberatur sub onere iterum examinandi conscientiam; & subiciendi illud peccatum iudicio sacramentali, quod vt bene aduertit Suar. disp. 34. sect. 2. numer. 9. non leui est æstimatione dignum. Nam si obligatur pœnitens ad occultandam complicitis circumstantiam, obligabitur sæpe ad bis confitendum peccatum, semel sub aliqua ratione generali, & iterum sub aliqua speciali, verbi gratia, si deliquit cum sorore, tenebitur confitens Confessario agnoscere sororem, illicitum concubium manifestare; postmodum nacta occasione Confessarij ignoti, tenebitur impium incestum declarare. Hinc inferitur, non solum posse, sed debere manifestare, tametsi complex cognoscatur: quia præceptum seruandi integritatem videtur, quoties seruari potest. Tertio probò. Reus, & testis legitime à Iudice interrogati de crimine tenentur illud fateri, tametsi socius criminis reueletur: quia Iudex potestatem habet inquirendi delictum, qualiter est. At Sacerdos in sacramentali foro potestatem habet cognoscendi, & iudicandi omnia delicta pœnitentis, sicuti sunt commissa. Ergo ipse non solum potest, sed etiam tenetur declarare. Et ex his fundamentum oppositæ sententiæ manet solum.

8. Tertius est ob defectum iurisdictionis in Sacerdote ratione reservationis, vel ob nimiam Prælati occupationem, de quo infra, cum de casuum reservatione fuerit sermo.

9. Superest questio, an dari possit confessio formaliter integræ, tametsi nullum peccatum in particulari expresseris: læpè enim contingit, moribundum ita esse sensibus destitutum, vt nullum peccatum in particulari explicare possit: signa tamen contritionis adhibet, vel adhibuit. Dubij ergo est, an hæc do-

lois significatio censetur legitima confessio, vt possit ei absolutio impendi: Negat Causus s. p. relectionis, de pœnit. fol. 118. §. At imbrando. Sorus in 4. dist. 18. quest. 2. art. 5. Nauarr. c. 26. n. 27. & 28. Moueor, quia ad absolutiorem præcedere debet causa cogniti: siquidem nemo absolutionem dicere potest causa incognita: absolutio autem est sententia, vt colligitur ex Trident. sess. 14. cap. 5. Sed ex eo, quod signa contritionis exhibeas, & confessionem petas, nullam tuorum peccatorum notitiam præbes: solum enim declaras, te peccatorem esse: quod omnibus hominibus est commune, & ante eam confessionem Sacerdoti notum. Ergo, &c.

10. Nihilominus contraria sententia, scilicet, prædictum pœnitentem signa contritionis præsentem Sacerdote, imò coabsente exhibentem in ordine ad absolutionem obtinendam sufficienter dispositum esse, vt absolutionis beneficium in præsentia conferatur, docent post alios antiquiores, Henriq. libr. 6. cap. 10. n. 7. Suar. disp. 23. sect. 1. n. 5. Valq. quest. 91. art. 1. dub. 1. n. 3. Valent. tom. 4. disp. 7. quest. 11. punct. 1. Tolet. libr. 3. cap. 8. n. 2. Coninch. disp. 7. dub. 10. concl. 1. & 2. Layman. libr. 5. sum. tract. 6. cap. 8. num. 4. Bonac. plures referens disp. 5. de Sacram. quest. 5. sect. 2. punct. 2. §. 4. difficult. 4. num. 7. & deciditur expresse in Concil. Carthag. III. can. 34. & Concil. Carthag. IV. can. 76. & Consil. Araucan. l. cap. 12. & à Leone I. episc. ad Theodor. quæ referuntur in cap. 15. qui pœnitentiam 26. q. 6. & c. Agnoscimus, eadem causa, & quest. & c. Multiplex, de pœnitenti. dist. 1. Quæ omnia de Pœnitentiæ Sacramento loquuntur, vt manifestè probant Valq. Suar. Egid. & Layman. locis allegatis. Ratio verò est, quia per illam contritionis exhibitionem, & tacitam absolutionis petitionem præbes Sacerdoti tuorum peccatorum specialem notitiam. Nam, esto ipse antea cognosceret, te peccatorem esse; non tamen cognoscebat, te id cognoscere, & clauibus Ecclesiæ subicere. Quòd verò solum in genere, & non in specie, & sigillatim ea confessio fiat, in causa non est, quominus legitime non fiat, sicuti esset confessio peccati, quod credis commississe: nec tamen recordaris, an veniale, vel mortale fuerit, vel in qua materia. Confessio namque specifica, & numerica peccatorum, non ex necessitate sacramenti, sed præcepti diuini habetur, quod stante extrema necessitate obligare non potest.

Notanter dixi, etiam si signa exhibeantur, Sacerdote absente: nam esto in absentia Sacerdotis confessio fieri non possit, vt videtur definitum à Clement. VIII. illo mori proprio, edito anno 1603. si tamen præsentem Sacerdote aliqui testes adfuerint, qui de signis contritionis testimonium ferant, censetur, ea testificatio esse pœnitentis confessio, sicuti est confessio per Interpretem facta. Sic Valq. Suar. Laym. Egid. supra.

11. Quinimò eo casu non solum absolutionem posse, sed necessariò concedi debere, docuerunt optimè Suar. Valq. & Egid. supra, cum ex declaratione Clement. VIII. relata ab Egid. dicto dub. 10. circa finem. Tum, quia negari non potest, esse probabilissimum absolutionem impendi posse: posita autem hac potestate, inique Sacerdos, & contra charitatem pœnitenti absolutionem denegaret, quippe ob talem denegationem fortè damnabitur, qui tamen absolutione concessa salutem consequeretur.

12. Dixi, deinde signa contritionis exhibenda esse in ordine ad absolutionem obtinendam; 3 aliis rationem confessionis habere non possunt, quæ necessariò absolutioni est prærequisita, sicuti dixit Suar. disp. 23. sect. 1. n. 15. Layman. l. 5. sum. tract. 6. c. 8. n. 4. Quoties autem in periculo mortis præuolunt exhibentur, censeri debent in ordine ad absolutionem obtinendam exhibita esse: credendum enim est, quemlibet fidelem velle in eo articulo sibi prouideri de remedio ita salutari, & necessario: sicuti notatur Zambran. de pœnit. c. 4. dub. 2. sect. 4. Chapeauilla de modo manifestandi Sacram. c. 3. q. 10. & 11. Laym. libr. 5. sum. tract. 6. cap. 8. n. 4.

13. Ad extremum, Suar. dicta sect. n. 12. aduertit, Sacerdotem sic absolutionem debere subintelleccta hac conditione absolvere, si possunt, vel si est materia sufficiens: quia hac apposta conditione vitatur omnis irreuerentia, quæ sacramento contingere potest. Sed rectius Valq. q. 91. artic. 2. dub. 1. n. 39. existimat, superuacaneam esse illius conditionis appositionem: nam esto non sit contra substantiam Sacramenti; est tamen contra illius debitum vsum, qui expostulat Sacramentum ministrari absolute, nulla conditione inersposita, nisi fortè prudens dubium sit de eius valore. At in præsentis casu nemo rationabiliter dubitare potest de valore sacramenti contra prædicta decreta, & communem sententiam. Ergo indebitè absolutio sub conditione ministrabitur.

PUNCTUM XII.

Qualiter confessio inualida sit, & repetenda:

1. Ex parte pœnitentis est inualida, & repetenda si malitia, vel ignorantia crassa peccatum mortale omittatur, vel absque dolore manifestetur.
2. Ex obliuione pœnitenti iniuncta nulla est obligatio.

3. Quali

3. Qualiter ex parte Confessarii inualida sit confessio, & repetenda.
4. Qualiter confessio inualida, tum ex parte penitentis, tum Confessarii repetenda sit.

EX duplici capite confessio inualida esse potest: primo ex parte penitentis, secundo, ex parte Confessarii.

Ex parte penitentis confessio inualida est, & repetenda, si malitia vel ignorantia crassa peccatum morale manifestare omittat, vel illud absque legitimo dolore manifestet: quia eo casu non remittuntur peccata, sed adhuc retinentur, vt dixit Concil. sess. 14. c. 5. Ergo necessarii clauibus Ecclesie subdenda sunt, vt remittantur. Neque obstat alia Sacramenta valida esse, tamen iniquè, & cum peccato suscipiantur vt inde inferas, suscipere te posse Penitentia Sacramentum, tamen eius effectum non suscipias, sicuti docuit Victor. de penit. num. 160. Sotus in 4. dist. 18. quæst. 3. art. 3. conch. 3. Henriquez lib. 5. cap. 11. n. 1. Est enim lacum discrimen Penitentia à reliquis Sacramentis. Reliqua namque sacramenta non postulant ad sui valorem dolorem de peccatis, qui propositum peccandi excludat. At Sacramentum Penitentia illud expululat, quippe est illius materia, vt ex Trident. sess. 14. cap. 3. & 5. constat non igitur esse potest Sacramentum Penitentia absque prædicto dolore. Ergo ex confessione, quæ prædicto dolore caret, Sacramentum confici non potest, ac proinde repetenda est, sicuti post alios notant Nauarr. cap. 9. num. 7. Suar. disp. 22. sect. 6. & disp. 23. sect. 3. & 4. Valq. quæst. 97. art. 3. dub. 1. & 2. Egid. de Coninch. disp. 6. dub. 5. conch. 1. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 9. num. 1. & 2. Bonacina disp. 5. quæst. 5. punct. 3.

Præter huiusmodi casum ex parte penitentis nullus alius excogitari potest, in quo confessio inualida sit, & repetenda. Nam, esto aliqui asserunt, repetere debere confessionem eum, qui malitiosè saltem Penitentia iniunctæ obliuiscitur: nam alia via non videtur posse præcepto Penitentia sibi imposito satisfacere, parum probabiliter habet, vt docuit Nauarr. sum. cap. 9. num. 18. Suarez pluribus relatis disp. 22. sect. 7. num. 5. Valq. quæst. 94. art. 2. dub. 4. Etenim obligari non potest ob remissionem illorum peccatorum obtinendam: siquidem, vt supponimus, virtute sacramenti remissa fuerint, & independentè à satisfactione. Neque ob satisfactionem exhibendam obligari potest, cum hæc aliis viis exhibeatur, tum in hac vita, tum in purgatorio. Neque ob transgressionem prioris præcepti: quia iam ad illud implendum factus est impotens, ipsi tunc præceptum non obligat aliud loco illius subrogare. Ergo ex obliuione Penitentia iniunctæ confessio ex obligatione repetenda non est, & latius iurisdictis, vbi de satisfact. §. ult. dicemus.

Ex parte Confessarii confessio inualida, ac proinde repetenda contingit. Primo, si absolutionem non impedit: quia sine absolutione Sacramentum penitentia consistere non potest. Secundo, si absolutionem substantialiter vitiauit, vel non profertens verba legitima, vel ea absque intentione profertens: quia censendus est, ac si non absoluisset. Tertio, si iurisdictione omnino caruit, vel illam impeditam habuit ob suspensionem ab officio, ob excommunicationem denunciata, ob notoriam Clerici peruersionem: quia sententia absolutionis sine iurisdictione data nulla est, vt colligitur ex Trident. sess. 14. cap. 6. & 7. Dixi, si iurisdictione omnino caruit: nam, si in aliqua peccata concessa iurisdictionem habuit, & bona fide ei confessus es, sacramentum validum fuit, & absolutionem a peccatis recepisti, directam quidem ab illis, in quæ Sacerdos iurisdictionem habuit: indirectam à reliquis: id è quæ cum defectum agnoscis, obligatus es ea peccata clauibus Ecclesie subicere, vt ab illis directè absoluaris, sicuti bene notauit Egid. de Coninch. disp. 6. de penit. dub. 5. num. 17. Quarto est idem dicendum, si Sacerdos ob surditatem, vel ob linguæ ignorantiam, vel ob aliam causam sua peccata non intellexit. Credo tamen, si bona fide processerit, te absolutum manere: quia, vt rectè docuerunt Henricq. lib. 5. sum. cap. 14. num. 5. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 8. n. 5. & constat ex iis, quæ præced. punct. diximus ad valorem Sacramenti Penitentia sola contritio, & confessio in genere requisita est: specifica autem, & numerica ex solo positio præcepto diuino, à cuius obseruatione ob ignorantiam excusaris. Debes tamen, cognito defectu, peccata, quæ à Confessario intellecta non sunt, iterum confessioni subicere, sicuti si obliuiscens: quia præcepto de confitendis peccatis quoad speciem, & numerum non latifescit: siquidem ea fallus non es, vt Confessor de illis iudicare possit. Quinò, addit Sylu. Confessio. 1. q. 5. Victor. de confess. 168. inualidam esse confessionem, & repetendam, si Confessor peccati grauitatem ignoret, credatque esse veniale, quod est mortale, vel non mutare speciem, cum de facto illam mutet: quia iudicare non potest de causa, prout oportet, sed rectus Adria. quæst. 4. de confess. sub finem. Petr. de Soto lect. 6. de confessione. Suar. disp. 22. sect. 6. num. 4. & disp. 28. sect. 2. Coninch. disp. 6. dub. 5. num. 18. Bonac. disp. 5. de penit. quæst. 7. punct. 4. & 2. num. 13. censent, validam esse confessionem, nec repetendam:

quia, cum hic defectus, tum ex difficultate ipsius rei, tum ex ignorantia Confessarii sæpè contingat, credendum non est, Christum Dominum sic sacramentum instituisse, vt valori eius obfaret. Satis enim videtur, si peccatum, sicuti factum fuit, percipiatur. Nam, esto præcepit Christus Confessario, vt quoad fieri possit, peccatorum grauitatem intingat, ipsique penitentibus eam declarent, non tamen valori sacramenti eam conditionem annexit.

Sed qualiter confessio inualida, tum ex defectu penitentis, tum Confessarii repetenda sit? Breuiter respondeo, si diuersus sit sacerdos, omnia peccata, à quibus directè absolutus non fuit, obligatus es explicare, ac si nunquam fallus esses: quia præcedens confessio, vt potest huic confessario ignota, nullatenus deseruit potest, vt sententiam absolutionis concedat, sicuti per certo supponunt Doctores referendi. At si sacerdos idem sit, & memoria retineat peccata, quæ illi antea fallus es; non videris obligatus, ea sigillatim referre, sed vnico verbo satisfacies, si te accuses de omnibus illis, quæ in priori confessione retulisti, sicuti si extra confessionem illa nouisset: quia illo verbo omnia sigillatim explicantur, vt bene dixerunt Suarez disp. 22. sect. 6. num. 5. Egidius de Coninch. disp. 7. de penitent. dub. 21. num. 108. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 8. circa finem num. 6. Quod si illorum oblitus es, communis sententia docet, teste Suarez disp. 22. sect. 6. n. 7. te obligatum esse, ea sigillatim referre: quia nec præcedens confessio sacramentalis fuit, ideoque præsentis absolutionis materia esse non potest, neque illius virtute sacerdos rectè poterit de tuis peccatis iudicare, & pro qualitate criminum penitentiam iniungere. Sed hoc intelligendum est, calu, quo sacerdos tuorum peccatorum ita oblitus sit, vt neque illorum in genere recordetur, neque statum tuæ conscientia agnoscat: nam si illum scire est moraliter impossibile, præcipue cum penitens generalem instituit confessionem, eamque per plures dies prorahit, sufficit si consulam illorum notitiam habeat. Neque obstat præcedentem confessionem non fuisse veram, & legitimam accusationem sacramentalem, esto, eo tempore non fuerit, præsentem tamen accusationem, & confessionem sacramentalis accusatio, & pars legitima sacramenti efficitur, sicuti cum incipis absque dolore peccata tua fateri, & decursu confessionis ad contritionem excitaris præcedentem confessionem tacite renouas, & denuò absolutioni subiicis. Atque ita docent Syluest. verbo Confessio, 1. quæst. 3. Nauarr. cap. 9. num. 19. Tolet. lib. 3. cap. 10. num. ult. Sæ verbo Confessio, num. 8. Valquez, quæst. 97. art. 8. dub. 3. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 8. in fine Egid. de Coninch. disp. 7. de penitent. dub. 11. num. 109. Bonac. disp. 5. de Sacram. quæst. 5. sect. 2. punct. 3. n. 15.

P V N C T V M XIII.

De ministro Sacramenti Penitentia, & iurisdictione ad illius administrationem requisita.

1. Minister distinctus esse debet à suscipiente.
2. Solus Sacerdos est minister.
3. Propositor obiectio, & soluitur.
4. Non omnis Sacerdos potestatem habet Penitentia Sacramentum ministrandi, sed debet præter ordinem iurisdictionem habere.
5. Expenduntur tres casus pro quibus omnibus sacerdotibus est concessa iurisdictione.
6. Hæc iurisdictione ex Ecclesia consuetudine provenit.
7. Quid nomine articuli mortis intelligatur.
8. Verius est, eo casu simplici Sacerdoti, præsentio proprio, vel priuilegiato, iurisdictionem non concedi.
9. Quibus sit iurisdictione ordinaria & delegata.
10. Domicilium in parochia habentibus legitime administratur Penitentia.
11. Quid, si in vno loco domicilium habeas, & alibi residuas.
12. Quid de aduenis, peregrinis, iter agentibus.
13. Quid de vagis.
14. Qui iurisdictionem delegatam habeant, quique delegari non possunt.
15. Excipiuntur delegatus à Principe.
16. Qualiter delegatus ad vniuersitatem causarum subdelegare possit.

Hoc sacramentum, sicut & reliqua, ministrum habet, qui necessariò debet esse distinctus à suscipiente. Quia nemo reus, & Iudex in eadem causa esse potest, neque sibi peccata iudicialiter remittere, colligiturque satis